

България

Небето ти е бѣло и високо.
Земята ти е слънчева и тиха.
Сега ще ти разкажа, както мога,
една безшумна изповѣдь въвъ стихове.

Обичамъ тебъ и твоитѣ предания
и пѣсенъта за Марко Кралевити.
Ще ни напомнятъ дълго пещеритѣ ти
за чудесата на свети Ивана.

Обичамъ твойтѣ каменни чешми
съсъ надписи на стари благодетели,
които чакъ отъ Иерусалимъ
донасяли смирено дароветѣ си.

Обичамъ твойтѣ манастири шарени —
и тихитѣ имъ, кротки параклиси
съсъ избѣлѣли фрески и олтари,
рисувани отъ старъ иконописецъ.

Рѣзбитѣ твои, пѣстритѣ забрадки,
сукманитѣ, извезани съсъ сърма,
и бѣклицитѣ, свѣтлитѣ ти праздници,
съ които съмъ заченатъ и откърменъ.

Безмълвна, стара, хубава България,
подъ златното ти, приказно небе
азъ дишамъ твоя здрачъ като дете,
което спи въвъ стара, родна кжща.